

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικών περιόδων ενδημιον, ελευθερίας παροσχόν εις την χάραν ήμων δημοκρατίας και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα ήριτον και χρησιμώτατον εις τους αιδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ	
Εξωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησίᾳ 30. 12. —	Ἔτησίᾳ 15. —
Ἐξάμηνος 15. 00.	Ἐξάμηνος 8. —
Τριμήνος 8. 00.	Τριμήνος 4. 50.
Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἐπέστητος μηνός.	
Περίοδος Β' — Τόμος 27ος	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΚΡΥΠΤΗ — ΒΕΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 8 Φεβρουαρίου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικῶς. λειπ. 30. Ἐξωτερικῶς. λειπ. 35
 Φέλλα κρηνησιμένον ἴστων, ἐπίσης λειπ. 30
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐθνικοῦ δ.σ. 28, παρὰ τὸ Βασιλικόν
 Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 10

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

Α'. (Συνέχεια)

Μ' εὐλογη λοιπὸν ἀνησυχία ὁ κ. Ζερμάτ ζητοῦσα νὰ βρῇ ἀσφαλέστερα χεῖρα δ' εἰς ὅ, δταν μὴ καλοτυχία παρουσιάσθηκε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, λίγο πρὸ πρὶν ἀπὸ τὸ Ζελτχάιμ, ὑψωνόταν ἓνα παχὺ τοίχωμα βράχου, ὅπου μὲ τὴ σφύρα, μὲ τὴ δίκαιλα, καὶ μὲ τὸ φουρνέλλο ἀκρόμην, μπορούσαν ἐξαιρετα γανόιζουσι μιά σπηλιά. Πραγματικῶς, ὁ Φρίτε, ὁ Τζάκ κι' ὁ Ἐρνέστος ἀρχισαν τὴν ἐργασία δὲν προχωροῦσε ὁμως καὶ τόσο γρήγορα, γιὰτὶ ὁ βράχος ἦταν σκληρὸς καὶ τὰ χέρια λίγα κι' ὄχι τόσο δυνατά. Ἀλλὰ ἔξαρνα, μιά μέρα, τὸ ἐργαλεῖο τοῦ Τζάκ τρύπησε τὸ πέτρινο τοίχωμα πέρα-πέρα!

Τί συνέβαινε; Τὸ μαντεύετε. Ὁ βράχος ἐκεῖνος ἦταν κοφίος. Ὑπῆρχε δηλαδὴ ἀπὸ μέσα ἓνα φυσικὸ κῆλωμα, μιά μεγάλη σπηλιά. Πρὶν νὰ μποῦν εἰς αὐτὴ τὴν σπηλιά, γιὰ νὰ καθαρῶσιν τὸν ἀέρα, ἀναψαν ξερὸχορτα καὶ τὰ πέταξαν μέσα ἔπειτα καὶ γρ ε ν ἄ δ ε ς (φλογοφόρος ροτιές) ἀπὸ τὸ κιβώτιο τῶν πυρομαχικῶν τοῦ Λάντλορδ. Τότε μόνο μῆχαν ὁ πατέρας, ἡ μητέρα κι' οἱ γιοί τους κι' ἔμειναν ἐκθῆμοι μπροστὰ στὸ θαυμαστὸ θέαμα, ποὺ τοὺς εἰδείσαν οἱ λαμπαδες τους: Ἀπὸ τὸ θόλο τῆς σπηλιάς κρεμόνταν ὠραῖοι σταλακτίτες· οἱ τοῖχοι ἦταν στολισμένοι μὲ διάφορα κρυσταλλώματα, κι' ἓνα χαλί ἀπὸ λεπτὸ ἄμμο σκέπαζε ὅλο τὸ ἔδαφος.

Ἡ σπηλιά γρήγορα ἔγεινε σπιτι. Τῆς ἔβαλαν παράθυρα, ποὺ τὰ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὴ γαλαρία τοῦ πλοίου, καὶ τοποθέτησαν σωλῆνες, γιὰ νὰ βγαίνῃ

ἔξω ὁ καπνὸς τῶν τῆχκιδῶν. Τὴν ἐχώρισαν εἰς πολλὰ διαμερίσματα. Δεξιὰ ἦταν τὸ ἐργαστήριον κι' οἱ σταβλοὶ γιὰ τὰ διάφορα κατοικίδια ζῶα. Ἀπὸ πρὶν, οἱ ἀποθήκες, χωρισμένες μὲ ξυλότοιγους. Ἀριστερά, τρία δωμάτια: τὸ πρῶτο γιὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, τὸ δεύτερο κρρωρίσθηκε γιὰ τραπεζαρία, τὸ τρίτο κοιμαῖονταν γὰ τέσσερα παιδιά, εἰς ναυτικὰ κρεβάτια, αἰ ὠ ρ ε ς, κρρεμασμένες ἀπὸ τὸ θόλο. Σὲ λίγες ἐβδομάδες ἡ καινούργια κατοικία ἐτοιμάσθηκε στὴν ἐντέλεια. [Πόκα σχεδὸν δὲν τῆς ἔλειπε.

Ἀργότερα, ἡ οἰκογένεια Ζερμάτ ἔκαμε κι' ἄλλα οἰκήματα, μὲς' στὰ

λειβάδια καὶ τὰ δάτη τῆς ἀκτῆς ἐκεῖνης, ποὺ ἀκλωνόταν ἀπὸ τὸ Φαλκονχόρστ εἰς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας, εἰς ἓνα διάστημα τριῶν λευγῶν. Ἐπειτα ἔγεινε τὸ ἀγροτικὸ σπιτάκι τοῦ Βάλντεγκ, κοντὰ εἰς μιά μικρὴ λίμνη, ποὺ ὀνομάσθηκε λίμνη τῶν Κόκκων· ἔπειτα, λίγο πρὸ μέσα, τὸ ἀγροτικὸ σπιτάκι τοῦ Τσουκερτόν· ἔπειτα, εἰς ἓνα βράχο κοντὰ στὸ ἀκρωτήρι, ἡ εἰλίλα Πρόσπεκτ-Χίλλ· καὶ τέλος, τὸ ἀρημητήρι ἢ μοναστήρι τοῦ Ἑρμπερρουτ, κοντὰ στὴ βουνοσειρὰ ποὺ ἔκλεινε ἀπὸ τὸ δυτικὸ μέρος τῆ Γῆ τῆς Ἑπαγγελίας.

Γιὰτὶ «Γῆ τῆς Ἑπαγγελίας» ὀνομάσθηκε ἡ γόνιμη ἐκεῖνη χώρα, ποὺ τὴν προφύλαγε, εἰς τὴν δύση καὶ εἰς τὴν μεσημβρία, ἓνας ἀψηλὸς ὄρος ἀπὸ βράχους, ποὺ ἀρχίζε ἀπὸ τὸ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν κι' ἐτελεῖωνε εἰς ἓναν ἄλλον ὄρμον, τὸν ὄρμον τῶν Ναυτιλιῶν. Στὸ ἀνατολικὸ μέρος εἶχε τὴν ἀκτὴ, ἀνάμεσα Φελανχάιμ καὶ ἀκρωτηριὸς τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας. Σὲ βορεινὸ, ἦταν ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, ὁ ὠκεανός. Ἡ Γῆ τῆς Ἑπαγγελίας εἶχε πλάτος τριῶν λευγῶν καὶ μῆκος τεσσάρων· μπορούσε λοιπὸν νὰ θρέψῃ μιά μικρὴ ἀκοιλία. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔζησε ἡ οἰκογένεια Ζερμάτ μὲ τὰ κατοικίδια ζῶα ποὺ εἶχε κουβαλήσει ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ μὲ τὰλλα ποὺ εἶχε πιάσει καὶ ἡμερώσει: ἓνα ἔναγρο, δύο βουβάλια, ἓνα καμηλοπούλι, ἓνα τσακάλι, ἓναν κίθρκο, ἓναν ἀετὸ. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος εὐδοκίμησαν, ἐκτός ἀπὸ εἰς ἐντόπιες φυτεῖες, καὶ τὰ καρποφόρα δένδρα ποὺ κουβαλήθησαν ἐπίσης ἀπὸ τὸ Λάντλορδ: πορτοκαλλές, θαυμασηγιές, ἀχλαδιές, βερυκοκιές, καστανιές, κερασιές, μπουρνελιές, ἀκόμη καὶ σταφυλιές, ποὺ κάτω ἀπὸ τὸν θερμὸ ἐκεῖνον ἥλιο, θάκναναν κρρεσι κολλὸ ἀνώτερο ἀπὸ τὸν φοῖνικι τῶν μεσοτροπικῶν χωρῶν.

Ἡ ἀλλόκοτη ἐκεῖνη θάλασσα ἔκαμε εἰς ἓνα μικρὸν κόλπον... (Σελ. 58, 6.)

Είναι αλήθεια πως η φύση φάνηκε ενοϊκή στους ναυαγούς. 'Αλλά κι αυτοί εκπρόσθετα την εργασία τους, τη δραστηριότητά τους, την ευφροσύνη τους. 'Ετσι εὐδοκίμησε κι' εὐημέρησε ἡ μικρὴ ἀποικία στὴ φιλόξενη γῆ, καὶ σὲ λίγο ἐκάψαν νὰ τὴν ὀνομάζουν Γῆ τῆς 'Επαγγελίας, γιατί ἐπρίναν καλὸ, γιὰ νὰ θυμούνται τὴν πατρίδα τους, νὰ τῆς δώσουν τὸνομα τῆς Νέα-Ἐλβετία.

Πρὶν τελειώσῃ ὁ πρῶτος χρόνος, τίποτα κιὰ δὲν ἔμενε ἀπὸ τὸ πλοῖο, ποὺ εἶχε ναυαγήσει στὴν ξέρα. Μιά ἐκρηξη, ποὺ τὴν παρασκευάσε ὁ Φρίτς, σκόρπισε καὶ τὰ τελευτάτα τοῦ ἀπομεινάρια, ποὺ τὰ μάζεψαν ἔπειτα σὲ διάφορα μέρη τῆς ἀκτῆς. 'Ενοσθεταί, ὅτι προτιθέμενα εἶχαν βγάλει ὅτι πολὺτιμο εἶχε μέσα: τὰ πράγματα τὰ προωρισμένα γιὰ τὸ ἀνταλλακτικὸ ἐμπόριο μὲ τοὺς καλλιεργητὲς τοῦ Πόρτο-Τζάκων ἢ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς 'Οκεανίας: τὰ κοσμήματα ποὺ ἀνήκαν στοὺς ἐπιβάτες, ρολόγια, δακτυλίδια, ταμπакιέρες, περιδέραια καὶ τέλος τὰ χρήματα, ἕνα ποσὸ ἀρκετὰ σημαντικό, σὲ χρυσᾶφι καὶ σὲ ἀσημι, ποὺ δὲν εἶχε ὅμως καμμιὰ ἀξία στὴν ἐρημὴν ἐκείνην κι' ἀγνώστῃ χώρα τοῦ 'Ινδικοῦ 'Οκεανοῦ. 'Απεναντίας, πολὺ μεγάλη ἀξία καὶ χρησιμότητα εἶχαν τὰ ἄλλα πράγματα ποὺ ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ «Λάνδλορντ», σίδερα, μολύβια, τροχοὶ ἀμαξῶν ἔλαιοι, πέτρες γι' ἀκόνισμα, σφύρες, πριόνια, ἀξίνες, φτυάρια, ἀλέτρια, σέρματα, σχοινιά, ἐργαλεῖα μαραγκοῦ, κλειδαρᾶ καὶ σιδερά, χαρμόλυκα ἄλλα μηχανήματα διάφορα καὶ σακκία δολοκλήρα μὲ ὄσπρια καὶ δημητριακά, κριθάρι, βρώμη, πασόλια, μπικέλια, καθῶς καὶ σπόρους λαχανικῶν. 'Απ' ἔλ' αὐτὰ ὠφελήθηκε πολὺ ἡ Νέα-Ἐλβετία.

Τὸν πρῶτο χειμῶνα, ἡ καλύτερα τὴν πρώτη περίοδο τῶν βροχῶν, ἡ οἰκογένεια Ζερμάτε τὴν πέρασε καλὰ τὴν προσταγμένη ἐκείνη σπηλιά. 'Ας προσθέσουμε ὅτι ἐκεῖ-μέσα εἶχαν κάμει ἕνα τέλειο νοικοκυριό, γιατί ὅλοι ἀκούγαν εἰς συμβουλὲς καὶ συμβορφώνονταν μὲ τὴν ὀδηγίαν τῆς κυρίας Ζερμάτε, ποὺ ἦταν ἐξοχὴ νοικοκυρά. Τὰ ἐπιπλα ποὺ κουβαλήθησαν ἀπὸ τὸ πλοῖο, — καθίσματα, ἐρμάκια, κανοῦλες, διβάνια, κρεβάτια, — μοιράσθησαν στὰ δωμάτια τῆς κατοικίας καί, ἐπειδὴ δὲν ἦταν πιά σκηνή, ἀντὶ Ζελτχάιμ (κατασκηνώμα), τὴν ὀνόμασαν Φελσενχάιμ (βραχόσπιτο).

Πέρασαν χρόνια πολλά. Κανένα πλοῖο δὲν εἶχε φανῆ στὴν ἀπόμακρη ἐκείνη θάλασσα. 'Ὅτῳο τίποτα δὲν εἶχε παραμεληθῆ ἀπὸ ἐκείνα ποὺ μποροῦσαν νὰ δεῖξουν στὰ περαστικά πλοῖα, δεῖ ἐκεῖ εἶχαν καταφύγει ὅσοι ζῶσαν ἀπὸ τοὺς ναυαγούς τοῦ «Λάνδλορντ». 'Απὸ μιὰ μικρὴ μπαταρία, στημένη στὸ νησάκι τοῦ Κορχαρία, ποὺ ἀπὸ πάνω τῆς ἐκμά-

τιζε ἡ ἑλβετικὴ σημαία, ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζάκ ἐπρίναν καθεὶν τόσο κανονικῶς. 'Αλλά αὐτὲς δὲν ἀπεκρίθησαν ποτὲ κανονικῶς ἀπὸ τὴ θάλασσα. 'Ὅχι κανένας πυροβολισμὸς ἢ κρότος δακρυοποιήθηκε, ἀπὸ τὴν ξέρα. Γιατί ἡ Νέα-Ἐλβετία, ἐκτός ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου κατοικοῦσε ἡ οἰκογένεια, φαινόταν ἀκατοίκητη.

Καὶ πρέπει νὰ ἦταν πολὺ μεγάλη ἐκείνη ἡ γῆ. Μιά μέρα, ὁ κ. Ζερμάτε μὲ τοὺς γιούς του προχώρησε ὡς τὴ βουνοσειρὰ τοῦ Φραγκοῦ καὶ βρέθηκε σὲ μιὰ καταπράσινη κοιλάδα, τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρόνταλ. 'Απὸ ἐκεῖ ἀνοίγονταν στὰ βλέμματα ἕνας πλατὺς ὄριζοντας, κλεισμένος ἀπὸ μιὰ ἄλυση βουνῶν, ποὺ πρέπει νὰπεῖχαν καμμιὰ δεκαριά λεύγες. 'Ανθρώπινη κατοικία δὲν φαινόταν ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, καί' ἀλλὰ πῶς ἀπὸ τὰ βουνὰ ἐκεῖνα κανεὶς δὲν ἔβλεπε τί ἦταν. Κι' ἂν κατοικοῦσαν ἐκεῖ-πέρα τίποτε ἀγριεὲς φυλές; Κι' ἂν τριγύριζαν ἄλλες στὴν ἀγνώστη χώρα; Κι' ἂν ἐφθάναν καμμιὰ μέρα ὡς τὴν ἀποικία τῶν ναυαγῶν; Αὐτὸ δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ μὴ τοὺς πρόξενῃ κάποια ἀνησυχία. 'Ὅσοι δὲν ἔβλεπε, ἀνθρώπος δὲν ἐφάνηκε ποτὲ στὴ Νέα-Ἐλβετία, οὔτε ἀγριεὲς, οὔτε πολιτισμένους. Κι' οἱ μόνοι κίνδυνοι ποὺ ἀπάντησαν οἱ ἀποικοί, ἦταν ἀπὸ κάποια τρομερὰ θηρία, — ἀρκουδοὲς, λεοντάρια, τίγρηδες, μεγάλα φεῖδια — ποὺ τοὺς ρίχθηκαν, ἐξῶ ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς ἀποικίας, σὲ διάφορες ἐκδρομὰς τους. Μιά φορὰ μάλιστα ἕνας πελώριος βῶας ἐφθασε ὡς τὰ περὶχωρα τοῦ Φελσενχάιμ εὐτυχῶς ὅμως τὸ μόνο του ὄμμα ἦταν ὁ γάιδαρος.

Ὁ κ. Ζερμάτε, ποὺ εἶχε πολλὰς γνώσεις Φυσικῆς Ἱστορίας, Φυτολογίας καὶ Γεωλογίας, μπόρεσε νὰ βγάλῃ ὠφέλεια ἀπὸ μερικά δένδρα καὶ φυτὰ τοῦ τόπου. 'Ἦταν πρῶτα-πρῶτα ἕνα δένδρο ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀγριοσυκιά ποὺ ὁ φλοιὸς του σχιζόμενος, ἔβγαζε ἕνα εἶδος ρετσίνοι. 'Απὸ τὸ ρετσίνο αὐτό, ποὺ ἦταν ἀληθινὸ καουτσούκ, κατασκευάσθησαν διάφορα πράγματα καὶ προπάντων ἀδιάβροχα παπούτσια. 'Ἦταν ἀκόμα κάποια χαμόδενδρα, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν «κρησοφόρων», ποὺ ἐστάζαν μὲ ὄσπια σάν κερὶ. Τὸ φυτικὸ αὐτὸ σ τ ε α ρ μεταχειρίσθησαν οἱ ἀποικοί γιὰ νὰ κατασκευάσουν σπέρμα-τσέτα. 'Ὅσο γιὰ τὰ μεγάλα καρῦδια τοῦ κοκοφοίνικα (ἰνδικὰ καρῦδια), ἐκτός ἀπὸ τὴ νοστιμώτατη φίγα ποὺ εἶχαν μέσα, ἔβγιναν στοὺς ἀποίκους καὶ τὰ τσέφλια τους, γιὰ νὰ τὰ κάνουν ποτήρια καὶ φλυτζάνια ποὺ δὲν ἔσπαζαν ποτὲ. 'Απὸ τὸ ἄνθος τῆς φοινικιάς ἔβγαζαν ἕνα δροισιστικὸ ποτὸ, — τὸν φοινικιτικόν, — κι' ἀπὸ τοὺς κρόκους τοῦ κακάου κατασκευάζαν σοκολάτα.

(Ἔπειτα συνέχισα) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΟΡΚΟΣ

— Ποιὰ ἔκαμε αὐτὸ τὸ κακοῦργημα; φώναξε καταθυμωμένη ἡ διευθύντρια τοῦ Παρθενωγαγείου, Ξένος κανεὶς δὲν μπῆκε δῶ-μέσα. Κάποια λοιπὸν ἀπὸ σᾶς. 'Εμπρός!.. Θέλω νὰ τὴν μάθω! πρέπει νὰ τὴν μάθω!

Δὲν εἶχε ἀδικο ἡ διευθύντρια νὰ ὀνομάζῃ τὸ κακοῦργημα τὴν καταστροφὴ τοῦ γεωγραφικοῦ ἐκείνου χάρτη, ποὺ τῆς εἶχε καταγγεῖλαι, κλαίγοντας ἀπὸ θυμὸ καὶ λύπη, ἡ Εἰρήνη. Μὲ τὴν λεπτεπίλετο γραμμὴν, μὲ τὰ ἐλαφρὰ του χρώματα, μὲ τὰ ὄμορφα γράμματά του, — ἄλλα μικρὰ, ἄλλα μεγαλύτερα, μὰ ὅλα καθαρὰ καὶ σύμμετρα σάν τοῦ τύπου, — ἦταν σωστὸ καλλιτέγνημα. Σ' ὄλο τὸ σχολεῖο, μόνο ἡ Εἰρήνη ἦταν ἰκανὴ νὰ ζωγραφίσῃ τέτοιον χάρτη. Αὐτὸ τῶ ἔβλεπαν ὅλοι. Ποιὰ ὅμως ἦταν ἰκανή, ἀπὸ τὴν ζήλεια τῆς, ἀπὸ τὴν κακία τῆς, νὰ τὸν μουντζουρώσῃ ἔτσι, μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ Εἰρήνη τὸν εἶχε ἀφίσει κοντὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ στεγνώσῃ; Αὐτὸ δὲν τῶ ἔβλεπε κανεὶς!

Ἡ διευθύντρια εἶχε κάποιες ὑποψίες γιὰ ἕνα-δὺδ κορίτσια, δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ τὰ ἐνοχοποιήσῃ, ἀφοῦ δὲν εἶχε καὶ καμμιὰ βεβαιότητα...

— Θέλω νὰ μάθω! ἔξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ. Πρέπει νὰ μάθω!

— Ἄλλὰ πῶς; 'Ὅποια ρωτοῦσε, τῆς ἀποκρινόταν: — 'Εγὼ βέβαια ὄχι! — Ποιὰ λοιπὸν; — Δὲν ξέρω, κυρία, δὲν εἶδα.

Καὶ τὸ πιθανώτερον ἦταν πῶς τὴν ἐνοχῆ δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε καμμιὰ. Γιατί θὰ εἶχε διαλέξει στιγμὴν ποὺ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο θάταν ἄδειο. 'Ὅστις γιὰ νὰ τὴν μάθουν, ἔπρεπε νὰ πορευθῆσιν αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πράξιν τῆς. Πρῶτα πολὺ δύσκολα βέβαια, ἀφοῦ μάλιστα ἡ διευθύντρια τὴν ἔλεγε «κακοῦργημα»...

— Δὲν εἶναι ἄλλος τρόπος, εἶπε στὸ τέλος αὐτῆ. Θὰ μοῦ ὀρκισθῆτε δὲς ἐδῶ στὸ Ἐθαγγέλιο. Καθεμιά θὰ βάζῃ τὸ χέρι τῆς ἀπάνω καὶ θὰ λέῃ: «'Ὀρκίζομαι πῶς δὲν τὸ ἔκαμα ἐγὼ!» Καὶ θὰ ἰδοῦμε...

— Ἐυχαριστῶς! Τὸ κορίτσια, ὀλοπρόθυμα, ἄρχισαν τότε νὰ ὀρκίζονται. Κι' ὅσο προχωροῦσε αὐτὴ ἡ ὀρκωμοσία, τόσο ἔβλεπε ἡ διευθύντρια πῶς οὔτε κι' ἔτσι δὲν θὰ μάθαινε τίποτα...

Τελευταία γιὰ νὰ ὀρκισθῆ ἔμενε ἡ Ρέα. Αὐτὴ εἶχε τραβηχθῆ κατὰ τὸ παράθυρο κι' ὅλη τὴν ὥρα εἶχε γυρισμένο τὸ πρόσωπό τῆς ἔξω. Ἡ διευθύντρια, ἀπελπισμένη πιά, ἐβέβηρε περὶ τὴν καὶ νὰ τὴ φωνάζῃ. Νὰ δὰ ἡ ὄρα νὰ τὸ εἶχε κάμει ἡ Ρέα, ἡ καλὴ, ἡ γλυκιὰ Ρέα, ὁ ἄγγελος μὲ τὰ οὐρανὰ ματάκια!.. Δὲ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Παραμύθη

βαρύνεσαι! ἡ ἐνοχὴ θάταν καμμιὰ ἀπὸ κείνες ποὺ εἶχαν ὀρκισθῆ μὲ τὴν ἐυκολία καὶ στὸ πρῶτό τῆς «κακοῦργημα» εἶχε προσθέσει καὶ δεύτερον. 'Επειτα ὅμως σκέφθηκε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἐξαίρεση καί, ἀπλῶς γιὰ τὸν τύπο, εἶπε μ' ἕνα στεναγμό:

— Ρέα, ἔλα καὶ σύ... 'Ἄλλὰ γυρίζοντας, ἡ Ρέα ἔδειξε πρόσωπο καταχλωμο καὶ διαταγμὸ μεγάλο.

— Μὰ! ἀπόρησε ἡ διευθύντρια. Φοβᾶσαι νὰ ὀρκισθῆς;..

— 'Ὅχι, ὄχι! φώναξε ἀμέσως ἡ Ρέα. Καί γιατί νὰ μὴν ὀρκισθῶ; Μήπως τὰ κανα ἐγὼ; 'Ὅριστε!

'Ἐπρεξε, μὲ μιὰ παράξενη συγκίνηση, μὲ μιὰ ὑπερβολικὴ ζωηρότητα, ἔβαλε τὸ ἄσπρο τῆς χεράκι ἀπάνω στὸ Ἐθαγγέλιο θαρρετὰ καί, μὲ τὴν καθαρὴ, τὴν ἀγγελικὴ φωνὴ τῆς, ἐπρόφερε, χωρὶς νὰ κομπιάσῃ καθόλου:

— 'Ὀρκίζομαι πῶς δὲν τὸ ἔκαμα ἐγὼ!

— Ἐίμαι τόσο βέβαια! εἶπε ἡ διευθύντρια, κοιτάζοντας τὴς ἄλλες καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς μὲ ὄλο. Καὶ τώρα... τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια μου'ς ἐκείνην ποὺ τῶ κανε, — ὅποια κι' ἂν εἶναι, — γιὰ τὸν ὄμορφο ὄρκο ποὺ ἔδωκε. Εὐχὴ τῆς, μὰ τὴν ἀλήθεια! Καὶ εἰς ἀνώτερα!... 'Ας εἶναι ὅμως... ἔπρεπε νὰ τὴν ξέρω καί... 'Ἐδῶ ἡ διευθύντρια κόπηκε καὶ γύρισε πίσω τῆς μὲ τρόπο.

'Ἐνα κλάμα, ἕνα σπαρακτικὸ κλάμα, εἶχε ἀντηχήσει ἑσθρικά. Κι' ἔξακολουθοῦσε σπαρακτικώτερον.

Ἡ Ρέα! 'Ἐκλαιγε ἡ Ρέα!..

Δὲ μπόρεσε ἡ δύστυχη νὰ κεραινήσῃ τὴ μεγάλη τῆς τύψη. Νὰ καταστρέψῃ, ἀπὸ τὴ ζήλεια τῆς, τὸ καλλιτέγνημα τῆς Εἰρήνης κι' ἔπειτα, ἀπὸ τὸ φόβο τῆς, νὰ βάλῃ τὸ χέρι τῆς στὸ Ἐθαγγέλιο, ἦταν πολὺ, πάρα πολὺ!..

Καὶ μὲ τὰ κλάματα, ἔπρεπε στὰ γόνατα, φωνάζοντας: — 'Εγὼ!... 'Εγὼ!..

— Ὁ Θεὸς μὲ φώτισε νὰ σᾶς βάλω νὰ ὀρκισθῆτε, τῆς εἶπε ἡ διευθύντρια, ἔπειτα ποὺ τὴν πῆρε στὴν καμαρὰ τῆς νὰ τὴν ἡσυχάσῃ καὶ νὰ τὴ νοουθήσῃ. 'Ἐκρυβες ὡς τώρα ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα, — τὴ ζήλεια, — καί, τὸ ἐκρυβες τόσο καλὰ, ποὺ δὲν τὸ ὑποπτευόμουν οὔτ' ἐγὼ, οὔτε κανεὶς. 'Ἐτσι θὰ ἔμενε ἀπολέμητο, θὰ θέρμαιε μέσα σου καὶ θὰ σέκνιγε.

— 'Ὅχι! δὲν θάμαι πιά ζήλεια! φώναξε ἡ Ρέα. Δὲν θὰ ξαναζηλέψω ποτὲ καμμιὰ, κανένα, τίποτα!..

Τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν Ρέα δὲν τὴν ἔδινε μόνο στὴ διευθύντρια, παρὰ καὶ στὸν ἑαυτὸ τῆς. Τὸ περιστάσιον ἐκεῖνο τὴν εἶχε συγκλονίσει. Κι' ἀπὸ τότε προσπαθῆσε ἀληθινὰ νὰ κατανήσῃ τὸ ἐλάττωμά τῆς καί, μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, τὸ κατόρθωσε.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ἕνα μικροσκοπικὸ σκουράκι σιταριοῦ. Τὸ φύτεψε στὴ γῆ, φύτρησε ἀπάνω του, ἔκαμε πολλὰ μυστηριώδη σημεῖα καί, ἀφοῦ πρῶτος καὶ κατὰ λόγια καθολικτικὰ, ἀμέσως τὸ σκουρὶ τοῦ σιταριοῦ μεταμορφώθηκε σ' ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι.

Οἱ δὺδ νάνοι μπῆκαν μέσα. Στὴ μέση τῆς τραπεζαρίας ἦταν ἕνα τραπέζι σκεπασμένο μὲ τραπεζομάνδουλο.

— Κτύπησε πάνω στὸ τραπέζι, τοῦ εἶπε ἡ 'Αννέτα.

'Ὁ Γιαννάκης τὴν ἀκούσε καὶ κάθε φορὰ ποὺ κτυχοῦσε, ἕνα πιάτο μεδρακτικὰ φαγάτα παρουσιαζότανε. Σὲ λίγο τὸ τραπέζι γέμισε μὲ διάφορα θαυμασιὰ φαγάτα, ποὺ ὁ Γιαννάκης τὰ ἐτίμησε ὅλα.

— Τώρα, εἶπε ἡ 'Αννέτα, σάβινο. Πρέπει νὰ τρέξω σ' ἐκεῖνο τὸ γιγαντιαῖο δένδρο ἐκεῖ-κάτω, ποὺ ἐλπίζω νὰ νακαλύψω κανένα θησαυρὸ.

Καὶ ἡ καλὴ παραμάνε ἐφυγε.

'Απὸ τότε ὁ Γιαννάκης ἐξῆσε εὐτυχισμένες μέρες, μέσα σ' αὐτὴ τὴν παράξενη κατοικία ποὺ τὸν ἔτραφε τόσο καλὰ.

Μὰ ἡ μωραδιά τῆς καλῆς κουζίνας εἶχε σκορπισθῆ γύρω καὶ φαντάζεστε τὴν τρομάρα τοῦ μικροῦ ὄταν, μιὰ μέρα, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ εἶδε ἄξαφνα ἕνα βῶλο χρώματος νανοῦ γαρδύς-πλατύς, καὶ δὺδ μάτια γλοιοῦδη νὰ φανοῦν, κατόπι ἕνα ἀπορόπαιο κεφάλι, κι' ἕνα παράξενο τέρας νὰ πλησιάζῃ ἔρποντας.

'Ὁ Γιαννάκης μὲ τὴν πρόφραση νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρό του. Μὰ τὸ φοικωδὲς ζῶν δὲν ἀνίσχυρε καθόλου: τυλίχθηκε γύρω στὸ σπιτάκι κι' ἄρχισε αἰγιά-σιγὰ νὰ γλείφῃ τοὺς τοίχους.

'Ὁ Γιαννάκης, ποὺ πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ κατακόπευε, σκέφθηκε:

— Θὰ κουρασθῆ γρήγορα...

'Ὅσο τὸ τέρας φαινόταν ὑπερβολικὰ εὐχαριστημένο νὰ γλείφῃ τὴς πέτρες καὶ ἀπεναντίας ὁ Γιαννάκης κουράσθηκε νὰ περιμένῃ. 'Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶχε πεινάσει, κτύπησε τὸ τραπέζι καὶ τὰ πιάτα παρουσιάσθησαν μὰ διὰν ἄγγιξε τὸ ψωμί, αὐτὸ βρέθηκε κούφιο κι' ἔσκασε σὰ μπαλλόνι. Τὰ κρέατα ἦταν χαλασμένα καὶ σκορποῦσαν μιὰ ὀσμὴ δυσώδη: τὰ φροδα, σάπια, εἶχαν μέσα ἕνα σωρὸ ζωφία ποὺ ξέφυγαν καὶ σάλευαν παντοῦ. Τὸ κρασί ἦταν ζυγὸ καὶ σκεπασμένο μὲ πυκνὴν μούχλα καὶ τὸ νερὸ ἦταν γεμάτο βατράγια.

Πολλὰς φορὰς ὁ Γιαννάκης θέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα: μὰ δὲν ἔκαμε τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν φρικτῶν ζῶων, ποὺ τώρα ἤθελε νὰ τοῦ ἐπιτεθῶν καὶ ἡ βρώμα ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ παντοῦ ἦταν τῶρα ἀφόρητη.

(Ἔπειτα τὸ τέλος) Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

«Αγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΟΣ φίλος μας, — δεν είναι ανάγκη να αναφέρω τὸν ὄνομά του, — σχολιάζοντας σὲ γράμμα του πρὸς τὴ « Διάπλασι » ἐνο-

πατριωτικὸ διηγηματικὴ τῆς Σ.Σ.Σ., ἐκφράζει καὶ τὶς ἀπορίες αὐτῆς: « Δὲν εἶναι προσβολὴ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀναγκαστικὴ θητεία κί ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκστρατεία; » Ὅταν ἕνας ἀρῆται νὰ πᾶ στὸν πόλεμον καὶ φυλακίζεται ἢ ταυφεύεται ὡς ἄνθρωπος, δὲν τίθεται, νομίζεις, στὴν ἰδία ἀκριβῶς μοῖρα μὲ τὸ βῶδι, ποὺ τὸ δέρνουν γιὰ τὴ φεύγει ἀπ' τὸ ζυγὸ; »

Ὅταν ἡ Διάπλασις μου εἰδεῖξε αὐτὸ τὸ γράμμα, μοῦ εἶπε:

— Πολλὲς φορές εἶδα νὰ μοῦ γράφουν παιδιὰ παρόμοιες ἀπορίες. Τὴν ἰδέαν ἀραγε νὰ ἔχουν γιὰ τὴν περίφημη αὐτὴ ἀτομικὴ ἐλευθερία; Νομίζουν πὺς ὑπῆρξε, ἢ ὑπάρχει, ἢ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ποτὲ κοινωνικὴ ὀργάνωσις, σύστημα, πολιτεία, ὅπου κάθε πολίτης, κάθε ἄνθρωπος, νὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει; Δὲν τοὺς γράφεις, δὲν τοὺς δίνεις κάποτε νὰ καταλάβουν, πὺς ἡ ἀπόλυτη ἀτομικὴ ἐλευθερία εἶναι χίμαιρα, ποὺ πολλοὺς ἔχει πάρει στὸ λαϊμὸ τῆς;

— Θὰ τοὺς γράψω, ὑποσχέθηκα.

Καὶ πραγματικῶς, αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ φίλου μας, μὲ τὴν πάρομοίωσιν τοῦ λιποτάκτου πρὸς τὸ βῶδι ποὺ φεύγει ἀπ' τὸ ζυγὸ, μοῦ φάνηκε μὴ καλὴ εὐκαιρία. Θυμήθηκα μάλιστα κί ἕνα διήγημα τοῦ Τολστόϊ, ὅπου περιγράφεται τὸ μαρτύριο, τὸ ἀγριο ζυλοκόπημα ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς συναδέλφους του, ἑνὸς στρατιώτη ποὺ εἶχε λιποτακτήσει. Κατὰ φοβερὸν, ἀλήθεια. Πυμνὸς ὡς τὴ μέση, σπρωγιώμενος, περνοῦσε ἀπὸ διπλὸ στίχο στρατιωτῶν, ποὺ κρατοῦσαν ζῆλα καὶ τὸν κτυποῦσαν δεξιὰ κί ἀριστερά. « Λιποθήτῃ με, ἀδελφία! » τοὺς φώναζε. Μὰ δὲν τὸν λυπότανε κανεὶς. Μόνο ἕνας, πὺς εὐαίσθητος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, βλέποντας τὴν καταπληγωμένην κί αἰμόφυρτην ῥάχη του, τὸν λυπήθηκα καὶ δὲν κατέβασε τὸ ζῦλο του ποδὸ δυνατὰ. Μὰ ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ ἐπέβλεπε τὸ μαρτύριο, ἔτρεψε στὸν εὐαίσθητο θυμωμένος καὶ τὸν ἐπέτρεψε μὲ τὸ κνούτο του, φωνάζοντας: « Δυνατὰ, παληόσκυλα, δυνατὰ! Μὴ τὸν λυπότατε! »

Ἡ ρωσικὴ φιλοσοφία, — ἐννοῶ τὰ ρωσικὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα, — εἶχε γεμάτη ἀπὸ τέτοιες σκηνὲς φρίκης, ὅπου

ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία παρουσιάζεται οἰκτρὰ καταπατημένη, συντριμμένη, κάτω ἀπὸ τὴ βραχεῖα πτέρνα τοῦ Δεσποτισμοῦ. Κί ὁ ρωσικὸς λαὸς, ποὺ τρεφότανε χρόνια μὲ τὴ φιλελεύθερη αὐτὴ φιλοσοφία, ζῦπνισε μὴ μὲρα ἄγριος κί ἀποφασισμένος. Πέταξε τοὺς Τσάρους, ἐδίωξε τοὺς μαγιστάνες, κατάρχησε ἔλους τοὺς παλιούς θεσμούς κί ἔκαμε πολιτεία κινουόργιο... Νομίζετε τώρα ὅτι ὁ ἄνθρωπος, στὴ Ρωσία τὴν μπολσεβικιστικὴν, ἔχει ἄλη του τὴν ἀτομικὴ ἐλευθερία; Εἶθε γελασμένοι! Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τόσο δεμμένος, ὅσο ἦταν καὶ πρὶν. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι πὺς δὲν τὸν δένουν πιά οἱ παλιοὶ νόμοι, ἀλλὰ οἱ κινουόργιοι καὶ ὅτι τὴν ἐλευθερία του δὲν τὴν πατεῖ πιά ὁ Τσαρισμός, ἀλλὰ ὁ Μπολσεβικισμός.

Καὶ μόνο αὐτὸ νὰ σκεφθῇ κανεὶς, — ἂν καὶ θὰ μπορούσα νὰ σῶς φέρω χιλιά παραδείγματα, — πρέπει νὰ συμπαράνῃ, ὅτι ἀπόλυτη ἀτομικὴ ἐλευθερία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ δεῖ κινουόργια φαντάσματα ὅπως πιστεύει ὅτι, μ' ἕνα ἢ ἄλλο τρόπο, θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ. Ἐσέρετε ποῖος μόνος χάρηκε στὸν κόσμον ἀπόλυτη ἀτομικὴ ἐλευθερία; Ὁ Ροβινσὼν ὁ Κρούσος, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ βρέθηκε ὀλομόναχος στὸ ἔρημον ἤσι. Ἀλλὰ κί αὐτὸς τὴν ἔχασε, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ βρέθηκε πάλι ἕνα σύντροφο, τὸν Παρασκευῶ. Θὰ πῆτε: ἄς τὸν ἐδίωχνε, ἄς τὸν ἀφίνε νὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀγρίανθρώπους. Ναι! ἀλλὰ, ἐλέπετε προτιμοῦσε καλύτερα νὰ ἔχῃ ἕνα σύντροφο, παρὰ ἄλη του τὴν ἀτομικὴ ἐλευθερία, καὶ τοῦ ἐθυσίασε ἕνα μέρος τῆς εὐχαρίστως.

Αὐτὸ κἀνοῦμε ὅλοι, γιὰ τὴ φύσει ἐξομασσε κί οἰκονομικὴ: Θυσιάζουμε μέρος τῆς ἀτομικῆς μας ἐλευθερίας, πότε μικρὸ καὶ πότε μεγάλο, — εἶναι μάλιστα περιστάσεις ποὺ τὴν θυσιάζουμε σχεδὸν ὀλοκαίρη, — γιὰ νὰ ζοῦμε ἄρμονικὰ μὲ τοὺς ὀμοίους μας, γιὰ νὰ γίνουμε μέλη μίῃς κοινωνίας καὶ νὰ χόουμε ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀφέλειες ποὺ πηγάζουν ἀπ' αὐτὸ. Καὶ φυσικὰ, οἱ ἀφέλειες ἐπιβάλλουν ὑποχρεώσεις. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία, πολιτεία, κράτος, — εἴτε ἀπολυταρχικὸ, εἴτε συνταγματικὸ, εἴτε δημοκρατικὸ, εἴτε σοσιαλιστικὸ, εἴτε μπολσεβικιστικὸ, — χωρὶς νόμους, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς κρατοῦν ὅλοι. Ἐπίσης καὶ χωρὶς τιμωρίες γιὰ τοὺς παραβάτες τῶν νόμων αὐτῶν, εἴτε φονιάδες, εἴτε κλέφτες, εἴτε ληστεῖς, εἴτε πλαστογράφους, εἴτε φυγόστρατους ἢ λιποτάκτες. Γιὰ τὸ λοιπὸν ὅταν βλέπῃς ἢ φυλακίζεται ἕνας τέτοιος παραβάτης, συλλογίζεσαι τὸ βῶδι, ποὺ τὸ δέρνουν ἄμα φεύγει ἀπ' τὸ ζυγὸ; Εἶναι τὸ ἴδιο; Ἐκαμε ποτὲ ἢ ἀλλάξε κανένα νόμον τὸ βῶδι; Συμφώνησε μὲ κανένα; Ἡ βία τοῦ ἀνθρώπου τὸ κρατεῖ δούλο στὸ ζυγὸ.

Ἀλλὰ κί ἂν ὑποτεθῇ πὺς εἶναι τὸ ἴδιο, γιὰ μερικὸς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἔκαμαν

αὐτοὶ τοὺς νόμους, ἢ δὲν τοὺς θέλουν, ἢ δὲν τοὺς ἀρέσουν, ἢ ἐπιμένουν νὰ διατηροῦν ἄλη τοὺς τὴν ἀτομικὴ ἐλευθερία καὶ νὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς κἀνίσῃ, — παραδείγματος χάρι, νὰ μὴν πληρώνουν φόρους, ἢ νὰ μὴν πηγαίνουν στρατιώτες — τί σημαίνει; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν ἀδικίαν. Δὲν ἔμαθον, ὅτι γιὰ νὰ ζοῦν ἄρμονικὰ μὲ τοὺς ἄλλους, χρεωστοῦν νὰ ὑποτάσσονται στοὺς νόμους, καὶ δὲν καταλαβαίνουν ὅτι κινουόργιο πράγμα ἀφασσε ἔς αὐτὸ τὸν κόσμον: τὴν ἀπόλυτη ἀτομικὴ ἐλευθερία.

Σῆς ἀσπάλαμαι

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΑΛΑΝΙΔΙΑ

— Νὰ με κί ἔρωτα, ἄδερφή; Στὴν αἰθρία σου κοροφί. Τώρα δὲ μου ἄς δώ-πάνω, κί νὰ κἀνω; — Ὅπως ἔχετε συνήθεια... Κολοκύθια! Μόνο πρόσχε ἀπ' τὴ θέση τὴν ψηλὴ σου, Μήκος ἔφαρνα σοῦ πῆσει... Τὸ παιδί σου!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

(Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀναθήμια)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχεια)

Πόσες φορές ἀκόμα, τότε ποὺ ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ πλαγιζῶ στὸ ὑπαιθρον, — καὶ τὸ ὑπαιθρον δὲν εἶναι βέβαια πάντα εὐχάριστο, — πόσες φορές, παγωμένος ὡς τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὴν πρωϊνὴν δροσιά, δὲν ἀποκίτησα τὸ ζεστὸ μου παπλωματάκι!

Μόλις πλάγιασα, ἀποκοιμήθηκα, γιὰ ἤμουν κατακουρασμένος ἀπὸ τὴν ἡμέρα μου, καθὼς κί ἀπὸ τὴν νύκτα ποὺ εἶχα περάσει στὴ φυλακὴ. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ ξυπνήσω ἀπότομα κί ἀπὸ τότε δὲν μπόρεσα πιά νὰ ξανακοιμηθῶ. Ἦμουν τόσο συκινημένος, τόσο ἀναστατωμένος!

Ἡ οἰκογένειά μου!

Ὅταν μὲ πῆρε ὁ ὕπνος, αὐτὴ τὴν οἰκογένεια συλλογίζομαι καὶ, τὸ λίγο διάστημα ποὺ κοιμήθηκα, ὠνειρεύθηκα σπῆτι, πατέρα, μητέρα, ἀδελφούς, ἀδελφές. Ἐξῆσα εἶσαι μὴ στιγμή μ' ἐκείνους ποὺ δὲν τοὺς ἐγνώριζ' ἀκόμα καὶ ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή τοὺς ἐβλεπα πρώτη φορά. Ἀλλὰ, περιεργὸ πρῶγμα! Ὁ Μάττιας, ἡ Λίτσα, ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα, ἡ κυρία Μίλλιγκαν, ὁ Ἀρθούρος, ἀνήκαν, λέει, στὴν οἰκογένειά μου καὶ πατέρας μου ἦταν ὁ Βιτάλης. Εἶχε ἀναστηθῆ κί ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ τὸν καιρὸ ποὺ εἶμαστε χωρισμένοι, εἶχε κατορθώσει

νὰ ξαναβρῇ τὸν Ζαρμπίνο καὶ τὴ Δούλη, ποὺ δὲν τοὺς εἶχαν φάει οἱ λύκοι, ὡπὸς ἐνομίζαμε.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, πιστεύω, ποὺ νὰ μὴν εἶδε στὴ ζωὴ του ἕν' ἀπ' αὐτὰ τὰ ζωηρὰ θείματα, ποὺ ἔνα μικρὸ διάστημα, σὲ λίγες στιγμὲς ὕπνου, περνοῦν ἀπὸ μπροστά του ὀλοκληρὰ χρόνια καὶ χίλιοι τόποι, καὶ ποὺ ὅταν ξυπνῶ, διατηρεῖ ἀκόμα τὰ συναισθήματα ποὺ ἔδοκίμασε. Ἐἶσαι κί ἔγω, ὅταν ἐξόπνησα, ἐβλεπα ἀκόμα μπροστά μου ἐκείνους ποὺ εἶχα ὀνειρευθῆ, σὰ νὰ εἶχα περάσει πραγματικῶς τὴ νύκτα μαζὶ τους, καὶ φυσικὰ μοῦ ἦσαν ἀδύνατο νὰ ξανακοιμηθῶ. Λίγολίγο, οἱ ἐντυπώσεις τοῦ ὀνειροῦ ἔχασαν τὴν ἐντασί τους, ἀλλὰ τότε ξαναγύρισα στὴν πραγματικότητα, κί αὐτὴ ἀκόμα περισσότερο μ' ἐκράτησε ἔργικον καὶ συλλογισμένο.

Ἡ οἰκογένειά μου μὲ ζητοῦσε, ἀλλὰ γιὰ τὰ τὴ βρῶ, ἔπρεπε νὰ πάω νὰ ρωτήσω τὸν Μπαρμπερή.

Καὶ μόνη αὐτὴ ἡ σκέψη ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὴ χαρὰ μου. Δὲν ἤθελα νὰ ἦταν ἀνακατεμένος ὁ Μπαρμπερὴς στὴν εὐτυχία μου. Δὲν εἶχα ξεχάσει τὰ λόγια ποὺ εἶπε στὸ Βιτάλη, τότε ποὺ μ' ἐπόλησε ἔς αὐτόν, καὶ μάλιστα τὰ θυμώμενος καὶ τὰ ξανάλεγα μέσα μου συχνά: « Ἐχουν νὰ ὠφεληθῶν μὴ μὲρα ἐκεῖνοι ποὺ μεγαλώσαν αὐτὸ τὸ παιδί, ἂν δὲν τὸ συλλογίζομαι αὐτὸ, ποτὲ δὲν θὰ τὸ φορτωθῶμαι. » Κί ἀπὸ τότε εἶχ' ἀντιπαθήσει περισσότερο τὸν Μπαρμπερή.

Ὅταν λοιπὸν μὲ βρέθηκε πεταμένο στὸ δρόμο, δὲν μὲ σήκωσε ἀπὸ εὐσπλαχνία, ὅτε μὲ πῆρε στὸ σπῆτι του νὰ μανὰθρήσῃ, γιὰ νὰ χῆ κί αὐτὸς ἕνα παιδί. Τὸ ἔκαμε μόνο καὶ μόνο, γιὰ ἤμουν τυλιγμένος σὲ πλοῦσια σκάργανα καὶ γιὰ τὴ λογάριζε νὰ ὠφεληθῇ μὴ μὲρα, ὅταν θὰ μὲ ξανάδινε στοὺς γονεῖς μου. Κί ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ μὲρα δὲν ἦλθε ἔσο γρήγορα ἐπιθυμοῦσε, μὲ πούλησε στὸν Βιτάλη, ὅπως τώρα θὰ μὲ πουλοῦσε στὸν κατέρα μου.

Ὡ, τί διαφορὰ ἀπὸ τὸν ἀντρα στὴ γυναίκα! Ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα, ὅχι, αὐτὴ δὲν μὲ εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ σῆμερο, γιὰ χρήματα! Καὶ πὺς ἤθελα τώρα νὰ βρῶ τρόπο, ὅστε αὐτὴ νὰ ὠφεληθῇ κί ὅχι ὁ Μπαρμπερὴς!...

Ἀλλὰ ὅσο κί ἂν συλλογίζομαι, γυρίζοντας καὶ ξαναγυρίζοντας στὸ κρεβάτι μου, δὲν εἴρωνα κανένα. Καὶ πάντα ἔφθανε στὸ ἀπελπιστικὸ συμπέρασμα πὺς ὁ Μπαρμπερὴς θὰ μὲ ξαναπῆγαινε στοὺς γονεῖς μου κί αὐτὸς θὰ παίρνε τὶς εὐχαριστίες καὶ τὴν ἀμοιβή.

Ἄμα εἶδα δεῖ αὐτὸ δὲν μπορούσα νὰ τὸ ἐμποδίσω, ἀποφάσισα νὰ ὑποταχθῶ. Ὑποσχέθηκα ἑμῶς στὸν αὐτὸ μου, πὺς ὅταν θὰ γινόμενον πλοῦσιος θὰ ἐφρόντιζα ἔγω νὰ εὐχαριστήσω καὶ νὰ νταμαίψω τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα ὅπως τῆς ἀξίζει, καὶ νὰ δείξω εἶσαι πὺς διαφοροτικὴ θέση εἶχε αὐτὴ στὴν καρδιά μου ἀπὸ τὸν ἀντρα τῆς.

Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶχα νὰ κάμω ἄλλο, παρὰ νὰ πάω γυρεύοντας τὸν Μπαρμπερή. Δὲν ἦταν κατ' ὅσο εὐκόλο, γιὰ τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα δὲν ἔφερε ἄλλο, παρὰ πὺς ὁ ἀντρας τῆς ἦταν στὸ Παρίσι. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε, ὅτε τῆς ἔγραψε καθόλου, ὅτε τῆς ἔστειλε μῆνυμὰ μὲ κανένα χωριανὸ του, ἀπὸ τοὺς κίστες ποὺ βούλευαν στὸ Παρίσι καὶ γύριζαν κάπου-κάπου στὸ χωριό. Τέτοιες εὐγένειες δὲν τὶς πολυσυνήθιζε ὁ Μπαρμπερὴς.

EIKONES BRABEYΘENTΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΟΣ. ΜΑΡΟΥΔΙΩ ΚΑΙ ΣΜΑΡΓΔΑ ΧΡ. ΣΟΥΒΑΤΖΗ. (Τελευτή καὶ Ἐρωτικὴ Σάμος) ἐν Νέφ Καρλοβασιῶ Σάμου. Πρῶτον Βραβείον 18ου Διαγωνισμοῦ Διαπλάσεως.

Ποῦ ἦταν, ποὺ ἔμεινε; Ἡ γυναίκα του δὲν ἔφερε ἀκριβῶς καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ τοῦ σταίλωμε γράμμα. Ἦξερε μόνο καὶ μοῦ εἶπε τὰ ὀνόματα δου-τριῶν ξενοδόχων τῆς συνοικίας Μουφτάρ, ὅπου μπορούσα νὰ τὸν ζητήσω, ὅταν θὰ πῆγαινα στὸ Παρίσι. Ἡ στοῦ ἑνός, ἢ στοῦ ἄλλου, πάντα θὰ τὸν εἴρωνα.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φύγω τώρα καὶ νὰ ζητήσω ἔγω ἐκείνον ποὺ μὲ ζητοῦσε. Γιὰ μὴν βέβαια ἦταν μεγάλη, ἀνεπίστη χαρὰ νὰ ἀποκτήσω μὴ ἀληθινή, δική μου οἰκογένεια, ἀλλὰ στὶς περιστάσεις ποὺ μ' εἴρωνα, ἡ χαρὰ αὐτὴ ἦταν ἀνακατωμένη καὶ μὲ λύπη.

Λογάριζα δεῖ θὰ περνοῦσαμε πολλές, ἡσυχες κί εὐτυχισμένες ἡμέρας, στὸ σπῆτι τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας, ὅπου θὰ παίζα μὲ τὸ Μάττια ὅλα μου τὰ παλιὰ παιχνί-

δια, καὶ νὰ τώρα ποὺ ἤμασσε ἀναγκασμένοι νὰ ξεκινήσουμε εὐθὺς τὴν ἄλλη μέρα. Λογάριζα ἀκόμα, δεῖ φεύγοντας ἀπὸ τὸ χωριό μου, θὰ μπορούσα νὰ πάω στὴν παραθαλάσσια Ἐστάντη, νὰ ἰδῶ τὴν Στεφανία, καὶ νὰ τὸρα ποὺ ἔπρεπε νὰ παρατήσω αὐτὸ τὸ ταξίδι καὶ νὰ μὴν ξαναἰδῶ τὴν καϊμένη μου τὴ Στεφανία, ποὺ στάθηκε γιὰ μένα τόσο καλὴ.

Ἀπὸ τὴν Ἐστάντη, θὰ πῆγαινα στὸ Δρεῦ τῆς Νιέβρας, νὰ ἰδῶ τὴν ἀγαπημένη μου Λίτσα καὶ νὰ τῆς πῶ τὰ χαιρετίσματα καὶ τὰ νέα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἀλλοίμονο! οὔτε αὐτὸ δὲν μπορούσα τώρα νὰ κάμω!

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἐπέρασα ἀγρυπνὸς ὀλοσχεδὸν τὴ νύκτα. Μὴ ἔλεγα νὰ πάω στὴ Στεφανία καὶ στὴ Λίτσα, καὶ μὴ ἔλεγα νὰ τρέξω τὸ γρηγορώτερον στὸ Παρίσι, νὰ ξαναβρῶ τὴν οἰκογένειά μου. Τέλος ξανακοιμήθηκα χωρὶς νὰ πάω

καμία ἀπόφασις. Κί ἔτσι ἡ νύκτα ἐκείνη, ποὺ ἐνομίζα πὺς θὰ ἦταν ἡ ὠραιότερη τῆς ζωῆς μου, στάθηκε μὴ ἀπὸ τὶς χειρότερες, ἀπὸ τὶς πὺς ἀνῆσυχες καὶ παραγμένες ποὺ θυμοῦμαι ὡς τώρα.

Τὸ πρωί, ὅταν μαζευθῆκαμε οἱ τρεῖς, ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα, ὁ Μάττιας κί ἔγω, γύρω στὴ φωτιά, ὅπου ἔβραζε τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας μας, ἐνάμαμε συμβόλοιο.

Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ; — Πρέπει νὰ πᾶς ἀμέσως στὸ Παρίσι, μοῦ εἶπε ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα. Οἱ γονεῖς σου σὲ γυρεύουν, δὲν μπορεῖς νὰ μὴν τρέξῃς στὴν ἀγκαλιὰ τους!

Καὶ μὴ ἐξήγγησε πὺς δὲν εἶχα κανένα δικαίωμα νὰ ἀναβάλω τὴ χαρὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ αἰσθανθῶν. Μοῦ εἶπε ἀκόμα κί ἄλλα πολλὰ, ποὺ, μὲ τὴν ἀλήθεια, μ' ἔπεισαν πὺς εἶχε δίκιο.

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπα, φεύγομε γιὰ τὸ Παρίσι.

Ὁ Μάττιας ὁμῶς δὲν ἐπιδοκίμασε καθόλου τὴν ἀπόφασί μου.

— Γιατί, τὸν ρώτησα. Νομίζεις ὅτι δὲν πρέπει νὰ πάμε στὸ Παρίσι; Πολὺ καλὰ. Πᾶς μου τοὺς λόγους σου, ὅπως τοὺς εἶπε κί ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα.

Ἐβόλησε τὸ κεφάλι του.

— Ἐβόλησε, τοῦ ἀναπάντα. Μὲ βλέπεις στενωχωρημένο, βοήθησέ με.

Κί ἐκτελέους μίλησε.

— Νομίζω, εἶπε, πὺς οἱ κινουόργιοι δὲν πρέπει νὰ σὲ κἀμουν νὰ ξεχάσης τοὺς παλιούς.

(Ἐπεται συνέχεια)

πιδ κομής ιδέες. — 'Ο κλήρος μου. **Επιταγή γ'** αδέξ εις ιδιόρρυθμους μεταφορικούς εις Κρ. Έχουν ένα γοφιστο ξεχωριστό. — Τί έκαθε ένας φιλόλογος. — Ανάδοχο νόμισμα κ' άρκετά καλά γραμμένο. — Ζάππειο. Μοδ όρσει πολύ το θέμα άν κ' ή περιγραφή μαρφοβος γά ήταν καλύπτει. — Κλέριτης άναμαρτήτης. — Ήρυνότατο και θαυμάσια διατυπωμένο. — 'Από τή Φαίδρα. Παλιό και γωστό. — Αλλά εδβαλα για να γράσουν και τή παιδική πού πρώτη φορά το διαβάουν.

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμων άγριότητα ή άναγνωστριαν άν δεν συνοδεύεται από το δικαιοδικό, δε. 3. Τά άγνωστά ή άναγνωστριαν λαθουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1920. Όσα συνοδεύονται άπό Α άφήμουν εις όθραμα, και δεσ από Κ εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Δακρυμένο Λουλούδι, κ. Γαλανό Κέμα, κ. (ΚΜ). Γαρβάνια, κ. (ΚΧΧ). Γιά. κ. (ΣΠ. τδνομά σου.) Χωτικό Τριαντάφυλλο, κ. (ΕΜ). Όνειρομένη Έλίδα, κ. (ΙΜ). Ιωνικό Βλέμμα, κ. (ΧΔ). Ιάκωβος γύ Τρεμύ, κ. (Ι);;). Ιομα ή Τριγύνη, κ. (ΜΠ). Άνθος τών Δεσμάνων, κ. (ΝΑ). Έδελφός, κ. Μικρός Μετακόρη, κ. (ΑΚ). Άνθος τού Δεστέλιου, κ. (Εγώ). Μικρό Διόδοι, κ. (ΘΜ). Δάντης, κ. (ΠΒ). Καρδιά υπό Πέτρα, κ. (ΑΔ). Φροιάίν, κ. (ΑΕ). Σαντά Κορριανοπούλα, κ. (ΕΔ). Πιγνόν της Ήρμης, κ. Δεσική Περιοτέρα, κ. Τρελλό Διαβολάκι, κ. (ΕΟ). Στενωμός της Δορμίας, κ. (ΔΣ). Κομνος Άπόδης, κ. Βασιλίσα τών Δουλοδίων, κ. (ΜΚ). Ταύμενος Άετός, κ. (Ι) Κερκυραϊκό Άερογιάλι, κ. (ΑΔ). **Αναγνωστικές Ψευδώνυμων:** Άνθεμις, κ. Φιλότη Έλλάς, κ. Παδά τού Μέλλουτος, κ. Χεινί τού Μπαζανίου, κ. Ραδάμανθος, κ. Φαντάζιο, κ. Στρατηλάτης τών Έλλήνων, κ. Έλληνικός Ίδεόδας, κ. Φωνή της Ψυχής, κ. Φιλελεύθερος Έλληνας, κ. Μισοτήτης, κ. Μεγάλη Ίδέα, κ. Πηλεύς, κ. Φιλόπατρις Έλληνίς, κ. Φάιδρα, κ. Φαίδων κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Από 1 έως 8 το πολύ ποσότητες λατρά 60. Από τός ποσότητες 10 λατρά ή λατρά. **Μ. Μ. δεσπομύνη νανταλλάξουν:** ή Λευκοκίτις Άδρη με Πούλιαν, Μπουμπουλί, Μαύρο Ντόμι, Άγριοκίτις, Άδραν, Ζωάνι, Μελαχο-Διαβολ, Άραπάκι, Άντ. Βελβενό, Βιάλιαν, Τσοχίτριαν. — δ. Κολοκοιτώνης με Άνθρωπον, Ιουδή, Ρεζαντά. — ή Άνεργία με Παράξ. Προγκιπέο, Αύσωνος. κ. Βύλ., Άρελή Κορημικον, Τρελλοαρα, Σμυρνοπούλ, Βερβίν, Κνθέρ, Άκανθολ, Δημοκρατ., Βιάλιαν, Άδραν, Πούλιαν, Συλβίαν, Φοιδολήνη. — ή Έπισκοπος με Κόρη της Άριόβης. — ή Όνειρομένη Έδνηζία με Πτωχ., Αριστονα, Ιαπότ, Δε Βοδρό, Τίτσιαν, Δάνα, Τίλιαν. — δ Άρσεν Δουπέν με Άραπάκι. Ούαν τ. Εγώ, Άνυπτό. — τó Κρίκισιο Σαλέτο με Λάτρο. κ. Μουσι, Είμαρι, Μελαχο-Λαβή. — τó Γλυκό Παροϊόδι με Όνειρομένη Έδνηζιαν, Άραπάκι, Μινιόν. — ή Στριγγίλα με Ιαπότ, δέ Βαδρό, Κλαφρόν, κ. Μοριά, Ζι-

ζαν, κ. Γυμν., Θηλ. Διάβ. — τó Άραπάκι με Άργ. Φόνι, Μαχαβαρά, Μειοκατή. — δ Γιάννης Άπόδης με Θεάν τ. Εγώ, Μισσην. Άντ., Σερ. Αδρ., Άρελή, Ροζι, Ψαροκ., Όρβόλ. Άρροδ., Φάτον Άορηνη, Μιγύ, Μαδουταν., Μπουμπουλί, Έδν. Άναγίν, Πάλιον, Πούλιαν, Λιλιάν, Φιάρα, Ραδάνδ, και όλοι.

Η Διατίλασις άπεύζεται τούς φίλους της: Ματομ, Δάβαρο (εύχριστό πολύ για τή ξεσπάδιμα) Δημ. Παπ. (εύχριστοι περαστικά και περιμένω) Διπλάνος (δ Γρυπάρης είναι άπο τήν Σίφον, πρώην Γυμνασιάρχης και τώρα Έπιδεωρητής όχι, δίδεται άδιακριτως) Άφρ. Π. Άδαν. (έστειλα φύλλα Α' περιόδου δέν ύπάρχουν) Κέμα τού Αίγαίου (τόρα, σιγά-σιγά τή δημοσιεύθουν όλοι τó Χωρίς Οίκου, τή τελείωση τόν Νοεμβριον) Έλληνοκιν Πόθον (έχει κολώς) Υφαλον τού Αίγαίου (Γοίφοι και έν γένει Άσκήσιες δέν είναι τόρα δεκατ' όταν τή προκηρύξη άναγνωστικός) Γιανίον τού Ισκιον (ήτó βέβαια προσπορισμένον και γινάστον) Μικρόν Άριστοκράτην (τέτοιον βιβλίον δέν ύπάρχει) Άνθρωπον (έχει ύπομνην και τή λήρη για τó νού ξεσπάδιμα εύχριστό πολύ) Αιρετά (ήσυχως και δέν σκοπεύουν γά τόν κάμουν Άκαδημαϊκόν) άλλα και τόν κάμουν μαζί μ' έκείνους πού είδες εις τόν κατάλογον, βέβαια πού δέν τή πάη γά καθήση μαζί τους) Κομητα ΧΙ (είμαι ελεύθερο) Άνεργητέλιαν Έλλάδα (Ιδόν έστειλα δον τού Ιδου δέν ύπάρχει ούτε ένα) Δεκαπεντ. Πλοίαρχον (τάς έλαβα χαιρω πού έγενες καλά) Κλεόβουλον ΚΙ. (και συνδρομητρι και άγοραστρι τήν ίδια μερα παίρνουν τó φύλλο τού ποσού αυτό τόν καιρό, δέν μπορώ γά τó τυπώνω νωρίτερα, γιατί τά τυπογραφεία, με τήν έλλειψη εργατών, δέν λειτουργούν κανονικά όπως πρώτα) Άνδραμάνη Άνοιξη (ναι, έγώ τήν μετέβαλα, δια γά λύσει εύκολότερα άλλα ή συλλαβή σου και δ' φθόγγος μου είναι έν και τó αυτό) Νιζοκίτις (έλήφθησαν) Σαλαμπό (μου φαίνεται ότι τή κάμης λαμπρά) Δαφνοστ. Κυανόλευκον (όχι, δέν έπλήρωσε άκόμη τó 1920) Έσπεριαν Άδραν (δέν πταίο ως τόρα δέν βρήκα τίποτε κατάλληλον γά ίδουμμε λοιπόν εις τó έξής) Σμυρνοπούλιαν (τι χαρά σου! κολός γά τόν δεχθής φαντάζομαι πως τή τού φαγη γά σε ίδη τούρα μεγάλη κοπέλα) Ζαννίνω Άερογιάλι (όχι) ύπόδομη και πινάκι άγραπτος δε. 12,50) Ναυτοπούλο τού Βοσπόρου (έλαβα, εύχριστό, έστειλα) Άσπρον της Ίδης (μετά χαράς, άλλα γά μου γράψης και τόνόμά της) Ήρην (άδικα λυπήθηκες τόσο πολύ δέν έξεις τόν νόμο) Σβέντζον, Σεπερμένον Δόροδον κτλ, κτλ. **Μεγάλην Έλλάδα, Αναγιάριαν, Νησιόδα τού Έβρινον, έλαβα, εύχριστό.)** Μυρτιολούδο, Τρελλοκίτις, Δαντράκι, Κολοκοιτώνη, Άγωνιστ.

της Έλευθερίας, Γαλανό Κέμα, Σοφ. Καλά, Άνεργία (έστειλα.) Είς όσας έπιστολάς άνοιξα μετά τήν 2ην Φεβρουαρίου, δ' άπαγίτησιν εις τó προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τού 186ου Δωρονομίου Αδών Δεσεύε. — Φεβρουαρίου. ΑΙ λύσεις δεσται μέχρι της 8' Απριλίου, άλλα και πέρα τής προθεσμίας τούτες έρδσον δέν τή έχουν άκόμη δημοσιεύθη, δεσται και τών προηγούμενων φυλλαδίων]

- 135. Δεξιόγραφος.
- Ρήμα κ' όποιον θές βόσκα
- Έάν, λυτα, συνενώσης,
- Άθηναιο στρατήγος,
- Τ' ε λ υ τ α ι ο θα δηλώσης.
- Έστίαλ άπό τή Γλυκιά Πατριδα
- 136. Δογματοκρίτης Δεξιόγραφος
- Άντι όχι, Α γά βόλης
- Κι' όσας είναι τή κάτλιση,
- Και μιά πόλη στην Άσία
- Εακουστή τή σχηματίσης.
- Έστίαλ άπό τ. Βωμού της Έλευθερίας
- 137. Μεταγραμματισμός
- Η Βασιλίσα είναι άρνια...
- Μά κεφάλι άλλαζόντας της,
- Βλέπας κόκκιλο βγαλμένο
- Άπό... τούς βροχιόντας της!
- Έστίαλ άπό της Άένας
- 138. Αναγραμματισμός
- Άρχιλον βουλιε
- Όταν άνεγραμμάτισα,
- Μ' έπιασε τέτοιο κρώσ,
- Πού τόν άναθεματίσα.
- Έστίαλ άπό δ. Κορυουτέρογλου
- 139. Δικτυωτόν
- * * * * *
- * * * * * = Ζών
- * * * * *
- * * * * * = Ύγρά Έκτασις
- * * * * *
- * * * * * = Στοιχίζε
- * * * * *
- * * * * * = Έργαλείον

Και καθέτος τά ίδια. Έστίαλ άπό τó Κλέριτιο Βόλι 140. Συμπεληρωτής Στίχων Συχνά μου λέγ' ή Υπομονή: «Καστέρι κι' άκαστέρει Και τούτος δ' — Άνηφορο τή —» Κι' έγώ της —: «Κυρά μου, σε πιστεύω, Μά σαν κοπούν — μου Πώς δά μπορώ ν' —» **Νά συμπληρωθουν αυτοί οι στίχοι και γά εύρεθή ή ποιητής τών.** Έστίαλ άπό της Μεγάλης Έλλάδος 141. Βασιγραφή ΠΥ Ο Σ Ο Ξ Ε Ε Δ Ο Σ Θ Ο Ρ Ι Σ Α Δ Π Ρ Ο Ν Ν Α Τ Τ Α Ε **Νά και μιά Έπιγραφή Πού εύκολα τή διαβασθή.** Έστίαλ άπό τού Όμηρου 142-148. Μορικόν Γράμμα Τή άναλλαγή, ένος γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξων δι' ένος άλλου, πάντοτε τού ατίου, γά σχηματισθόν, δι' άναγραμματισμού; άλλα τούσαι λέξεις, άμυσ, αίμα, κόςος, ερός, άδασ. Έστίαλ άπό τή Υπερ. Έλληνοπούλο 147. Παιμική Αποστέλις **Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης τών κάτωθι ζητούμενων λέξων, τó δεύτερον τής δευτέρας, τó τρίτον τής τρίτης και όττω καθέτης, άποτελούν Ρομαιον συνωμοτήν:** 1. Πόλις της Έλλάδος. 2. Κρά-

τος της Έθρόκης. 3. Μέρος τού λόφου. 4. Κράτος της Έθρόκης. 5. Ηχος ήλιδος. 6. Ουά. 7. Έθροαϊκή Πρωτεύουσα. 8. Αι τοκράτωρ της Ρώμης. 9. Άρχισός προδότης.

Έστίαλ άπό τó Καλεματιανό Λουλούδι 148. Ψωμνητέλιον γ-κνγρ-φλ-κνς-τι-πλ-ιν-τι-εγκς. Έστίαλ άπό της Αιμυλίας Χού 149. Γείφρος Μά γων 1111 X S Έστίαλ άπό τ. Στεναγμού τού Δέσπο

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Δακίς, τού φούλ. 670. Ένυδεις (άν, υ, δεύε.) — 671. Ό δός-δός — 672. Άγρος-όρος — 673. Εξ μαρ-Μάρθα 674. Τ Α Ο 675. Ά γ α π ή τ α δ λ η λ ο υ ρ Ε Ι Ο Σ (Η άγαπώσας) Α Β Ρ (Η άγαπώσας) Ρ Ο Α Ν Ο Σ άπό τó Α τού Ζ Ν Μ δευτέρου στίχου Α Ο Ω δ λ α γ α ρ α ε Α Σ Ν γαλλικον α.) — 676 — 880. άπό τού ΡΕ: Ρ έα, ρ ε δ μ α, ρ ε σ, ρ ε σ ε ι α, κ ρ ε μ α. — 681. ΜΗΘΙΑ-ΒΑΛΙΟΝ (Μέλιον, Ηλιος, Δάνια, Ελεσηνός, Ιόνιον, ΆΝΘροί) — 682. ΆΛΛήν τή βόλη βουάτρε. — 683. Ή π ο σ τ ή μ η ς δ ι α φ ο ρ ο ς. (καί στήσης επί στήσης-διά φάρας)

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 έως 10 το πολύ μέρες με δεσται στείλουν δε. 2 (δ έλάχιστος δεσ.) Πέρα τών 10 λατ. 20 λατ-ή λέξις με πωρα τή στήσις λατ. 80 και με κατωλάτα λατ. 10 χωριστός στίχος δε. 11 (Κ' — 110)

Β' ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Βραβεύονται: Μάξ Γελλίμσκον (Τρελλοκίτις παραγωγή) Έστίαλ νύναται: Ζενδαβέρα, Φοίβος Έπίλιαν: — Χωρογρημύνη (επισημνή άντιγραφή — άμψη). Έστίαλ Έρωική Σάμος, Φωφέν, Τη Έδνηζιαν. — Άνεργία Άρσίνης (ή γά τήν). Έστίαλ Χρυσή Άκτις. Έχωριστός έπίαιος: Φλάρος τού δάνης. Μαχαβαρά

[Κ' — 111] **Γ' ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ** ή τή φορά τó έργο σας κοστει τή συνοδεύει διήγημα, πού νέν τή και κάποια σχέση, άνάλυση ή και περιγραφή. Μαχαβαρά

Poste Restante, Στα Γιάννινα [Κ' — 112] Τρελλή Αισιγγάνα, Τρελλή Της, ος άναλάουνα. Κόκκινο Σοπάι [Κ' — 113]

Είμαρμένη, αλοθιτή ήσαν, ή άπαι σου στο χυρό. Άραπικ [Κ' — 114] ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ, γά τις εύξες σας έρ εύχριστό, εύχρησι τó νού έπαι σάς φέρη καθε δυνατή εύνη. ΝΟ [Κ' — 115]

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΤΥΣ Μόρφη Διοψηφισμα [Κ' — 116] Μόρφη τών Δουλοδίων, Ένα χορό σαρνίθησαν και τó είνες: Σωχάτες, καλοι μου μιν Κόκκος Άρσίνης [Κ' — 117]

Ονειρομένη Πατριδα, ος εύχρησι πού, άλλα δέν δέχομαι έπιγραφία. Ρεζ